

Автобіографічне оповідання-фентезі «Миколка та таємниця старого озера»

У мальовничому селі Куниче, що загубилося серед зелених лісів і просторих ланів, жив допитливий 12-річний хлопчик Миколка. Його добре знали всі селяни, бо він ніколи не сидів на місці — завжди десь бігав, лазив по деревах або допомагав стареньким сусідам носити воду з колодязя. Але найбільше у світі Миколка любив рибалку.

Любов до цього заняття хлопчик перейняв від свого дідуся Віктора, який у молоді роки був відомим рибалкою. Старий частенько згадував, як ще хлопчаком ловив на річці щук, линів, сомів і навіть зустрічав дивних створінь у темних водах.

— Онучку, рибалка — це не просто справа, а справжнє мистецтво! — часто казав дідусь. — Не вся риба ловиться на вудку, і не вся людина народжується рибалкою. Той, хто відчуває воду, той і ловить найбільший улов.

Миколка уважно слухав діда, запам'ятовував його слова й щоразу мріяв здійснити найбільший подвиг у своєму житті — упіймати Легендарного Срібного Коропа, про якого ходили легенди в їхньому селі.

Секрети дідуся Віктора

Батьки Миколки, мама Наталя і тато Микола, не завжди схвалювали його постійні походи на річку та озеро.

— Миколо, ти ж і так увесь час пропадаєш біля води! Сиди краще вдома, допоможи мені з городом! — сварилася мама.

Але хлопчик лише хитро усміхався і тішився, коли батько часом підморгував йому та казав:

— Нехай, Наталю, наш син справжній козак! А хіба козак не має вміти рибалити?

Миколка завжди бігав до дідуся Віктора, аби послухати чергову рибальську історію. Але одна з них запала йому в серце особливо глибоко.

— На нашому Старому озері живе Срібний Короп, але його ніхто ще не ловив. Говорять, що він розумний, наче людина, і що той, хто зможе його впіймати, отримає великий дар... Але треба знати, що рибу не можна брати обманом. Вона сама вирішує, хто її гідний.

Ранковий похід на озеро

Одного дня Миколка прокинувся ще до світанку. Туман стелився по землі, а в повітрі пахло вологою травою. Його серце калатало від хвилювання — сьогодні він вирішив піти на риболовлю до Старого озера.

Дідусь, ніби знаючи про його плани, зустрів його біля дверей.

— Йдеш за коропом? — запитав він.

— Так, діду, хочу перевірити, чи правда те, що про нього говорять.

— Тоді візьми мою стару вудку. Вона завжди приносила удачу.

Миколка взяв у діда міцну дерев'яну вудку, яку той зробив власноруч багато років тому. Вона була старенька, проте надійна, і, здавалося, ховала у собі якусь магію.

Таємничий улов

Дійшовши до озера, хлопчик зупинився в задумі. Вода була дзеркально гладенькою, лише час від часу по ній пробігали маленькі круги від риб, що гралися у воді.

Миколка закинув вудку і завмер. Час минав, але нічого не клювало. Він уже почав було сумніватися, як раптом...

Поплавець смикнуло так сильно, що хлопчик ледь не впав у воду!

Він схопив вудку обома руками. Вода закрутилася, ніби в ній піднявся справжній вихор. Раптом із глибини з'явилося щось велике, блискуче, ніби вкрите сріблом.

Перед Миколкою був той самий Срібний Короп.

Але хлопчик не встиг зрадіти, бо сталося щось неймовірне — риба заговорила людським голосом!

Вибір серця

— Миколко, ти мене зловив, але чи знаєш, що далі робити? — запитав Срібний Короп.

— Я... Я хотів тебе упіймати, бо мріяв про це! — зізнався хлопчик.

— Я не проста риба. Я — охоронець цього озера. Той, хто мене відпустить, отримає великий дар. Але якщо ти залишиш мене собі, втратиш більше, ніж здається.

Миколка задумався. Це була його мрія, він так довго прагнув цього улову! Але слова дідуса Віктора не йшли з голови: «Не вся риба ловиться на вудку».

Він зняв рибу з гачка і обережно відпустив її назад у воду.

Подарунок від Коропа

Як тільки Срібний Короп зник під хвилями, озеро заграло новими фарбами, і хлопчик відчув щось дивне.

Раптом у його голові з'явилося розуміння: він почав відчувати воду, немов би вона заговорила з ним. Тепер Миколка знав, де саме буде клювати, яку рибу можна зловити, а яку варто відпустити.

Коли він повернувся додому, дідусь лише загадково усміхнувся.

— Ти зробив правильний вибір, онучку. Не всі скарби світу можна тримати в руках, деякі — в серці.

З того дня Миколка став найкращим рибалкою у селі. Але тепер він знав, що головне у риболовлі — це не тільки улов, а розуміння і повага до природи.

